

динния и едничкия синъ на когото билъ личенъ хубавъ; той са правилъ на господаря и било н възможно, трѣбвало да го земе въ гвардията туй обаче искалъ да направи съ съгласието на бащата. Монарха предложилъ намѣрението си на стария селянинъ, и са обѣщавалъ да направи сина щастливъ: селянина отговорилъ, че туй е еднички му синъ, който би му са намѣрилъ за помощъ подкрепление въ нужда.

— „Ти не разбирашъ ползата на сина си,“ казалъ царя, „той има доста любезно и умно лице азъ ще са постарая за неговото бѣдѣще; освѣтъ ти не до вѣка ще бѣдешъ лишенъ отъ него, слѣдъ нѣколко години ще го видишъ въ офицерска форма всѣгда да са върне при тебе; а освѣтъ туй, може би ще видишъ сина си и на една значителна длъжностъ, за голѣма полза и за себе си и на тебѣ. Недѣй са двоуми, друже мой, пусти го!“

Убѣдителнитѣ думи на самодържеца рѣшили селянина да даде сина си. Господаря го зель себе си, записалъ го въ преобреженския полкъ и го далъ подъ надзирателството на Генерала Вейде.

Извѣстно е, че при отсъствието на Петра и подъ Нарва, неприятель нападналъ и разбилъ туй мошната русска армия: въ туй време младия и преличния едва испросенъ отъ монарха момъкъ са и губилъ безъ извѣстие.

Нещастния баща, пораженъ, отъ изгубване на сина си, отъ когото той очаквалъ помощъ подкрепление въ черни дни, изпадналъ въ неистована горестъ, напустналъ работата си и непрестанно него оплаквалъ така щото не слѣдъ много време споходила и голѣма сиромашия. На конецъ слѣдъ единадесетъ години, получилъ писмо изъ Стокхолмъ